

Познатата и непознатата съдебна власт

Съдебната власт е онази късметлийка от трите власти, (съдебна, изпълнителна и законодателна) която се промъква из тежките вериги на тягостно политическо господство. Неслучайно бюджетът и е обособен от общия държавен бюджет, това се прави с цел независимостта на съдебната институция. Съдът осъжда отклоненията от позитивното право, заложено в закона на държавата, много е важно разграничаването между справедливостта и морала, отворим ли дума за право. Факт е, че съдебната власт е по-скоро непозната за масовия българин, който слабо, повърхностно познава законите на родината си и често се разочарова, дори отвращава от съдебната система. Това неудовлетворение произтича от народопсихологията на нацията ни, където място има единствено уважението към собственото мнение. В това отношение, каквито и сблъсъци с действителността да претърпяваме, не сме способни да се откажем от идеята за абсолютната си, неподлежаща на съмнение правота.

Вероятно бихме могли да направим паралел между съдебната власт и отделния индивид, поради представата за неприкосновеност, която е чисто формална, но не такива са проявленията и в битийността ни. Общественото недоволство е създадено и поддържано от едно умишлено, култивирано невежество, незнание, високо ценено и уважавано във всяка област, сфера на живота. Макар привидно да познаваме привилегиите си и да полагаме неимоверни усилия да защитаваме всяко свое човешко, естествено право, това предпазване бива извършвано в масови, системни, нескончаеми пристъпи на саморазправа и насилие. Неверието в съдебната власт е видно, това е проблем, който се нуждае от широка гласност, публичност, за да бъде разпознат и впоследствие разрешен, надмогнат. Парадоксалната, абсурдната представа за свобода, а и медийният натиск върху съдебните институции, най-вече прокуратурата и Конституционния съд, пораждат и подклаждат дълбоки и често основателни съмнения в ефективността на този орган. Например, най-редовно биваме обливани от заглавия в пресата, които осмиват,

подиграват властта като цяло, но и отделните и звена, като критиката в публичното пространство е ожесточена, настървена, несправедлива и се явява сякаш ответна реакция срещу личните възжелания на властимащите за материално облагодетелстване и добиване на манипулативна мощ, способност за контрол на общественото мнение. Интерес това да се случва имат крадливите, безпринципни политици, които съумяват да извлекат изгода от сиването на авторитета на съдебната власт, които имплицитно, но и явно, на всички фронтове ни рисуват несъвършенствата на магистратурата, единствено за да "избелят" почернелите си от сатанинска притворност сърца, макар и по нелеп, гротесков начин.

За да придобием цялостна, правилна представа за правата и задълженията си, се нуждаем от спешна, неотложна дейност, насочена към всеобщото ограмотяване, както в правен, така и в емоционален план, за да се запознаем с естествените си права, но и с позитивното право, по този начин не само ще разширим, усъвършенстваме мисленето си, но и коректността във междуличностните ни и институционалните взаимоотношения ще бъде измъкната от тясната ниша на, едва ли не, елитарно, изключително и недостъпно познание.